

Jan Decorte heeft voor de eerste keer een dansvoorstelling gemaakt: '**Tanzung**'.

Iemand zou **Decorte** het verschil moeten uitleggen tussen dansen en bewegen

dans

Sarah Vankersschaever

BRUSSEL

De theatermaker **Jan Decorte** die een danske placeert? We hielden het hart vast toen we de aankondiging voor **Tanzung** lazen. Noem het plaatsvervangende bezorgdheid: als de jaren met een zes beginnen, mag je je al eens afvragen of het lichaam zoiets aankan. Gelukkig maakte ook **Decorte** zich die bedenking, zo lijkt het wel.

In **Tanzung** is alles kindlijk, precies zoals we **Decorte** kennen: eenvoudige bewegingen, een eenvoudig decor met vier stoelen en een wit doek, vijf eenvoudige liefdesgedichten (door **Decorte** in het Engels geschreven) en een eenvoudige opdeling van een groot uur dans in korte bedrijven, aangegeven door een lichtwissel. Eenvoudig doordacht, kortom.

In Decortes eerdere voorstellingen zoals Wintervögelchen en Bakchai werkte die eenvoud wondermooi. Er knisperde iets tussen de lichte, kindlijke aanpak op scène en het gewicht van de klassieken dat als een zwaard van Damocles boven de scène hing. Maar waar zet **Tanzung** zich tegen af? Tegen eeuwen dansgeschiedenis? Tegen de ervaring van de ex-Rosadanseres Taka Shamoto op scène, of tegen het jongere lichaam van de acteur/acteur Tibo Vandenborre?

Voor een stukje wel, en het zijn net die scènes die werken: Sigrid Vinks die zich in haar wankele evenwicht laat bijstaan door Shamoto's lenigheid. Vinks die een danske placeert en nadien relativerend met de ogen draait. Vinks die trilt van de inspanning.

U merkt het, dat geeft al drie interessante scènes en drie keer Sigrid Vinks. Het mag gezegd worden: het zijn de vrouwen die **Tanzung** dragen. **Jan Decorte** perst er nog wel een improvisatie uit op de muziek van Nirvana, maar komt niet verder dan een stamp met de voet en een zwaai met het lange, grijze haar. Iemand zou hem het verschil moeten uitleggen tussen dansen en bewegen, en dat je in een dansvoorstelling pas kunt improviseren als je lichaam over een zo ruim mogelijk vocabularium beschikt. In een experiment als **Tanzung** kom je er niet mee weg de bewegingen te kopiëren waarmee je theaterteksten accentueert.

Tanzung is het lijfelijke experiment van een woordenmaker. Een stijloefening waartoe **Decorte** een te grote afstand bewaart, dat merk je in zijn vele niets doen en zelfs in zijn weinige iets doen. Zo probeert hij naar het einde toe liefde in de aanrakingen te leggen. En ja, lepeltje liggen is een mooi gebaar, omhelzen is schattig, maar van Guido Gezelle zou u het ook niet pikken dat zijn slotregel luidt 'ik hou van u'. Typisch **Decorte**? Misschien. Maar dan willen we wel graag de dreiging van een mespunt in onze nek voelen.

Jan Decorte, '**Tanzung**' tour tot 17/11.

www.campo.nu

© 2010 Corelio